

Sinulle, joka kannat mukana suruista suurinta

Selaan puhelimeni näytöltä päivän sanomalehteä. Pieni ilmoitus kertoo vauvasta. Hän sai elää vain kuusi päivää. Kyyneleet nousevat silmiini. En tunne vauvan perhettä. En tiedä, millainen tarina heillä olisi kerrottavanaan. En tiedä, miten tai millä tavalla vauva kuoli. Itken silti. Itken äitien itkua, sitä itkua, joka yhdistää jokaisen, joka on joskus synnyttänyt – jokaisen, joka haluaisi joskus olla äiti. Tämän itkun kyneleet ovat rukousta: Jumala, lohduta tämän vauvan perhettä! Ole lähellä heitä, jotka ovat joutuneet antamaan tämän vauvan takaisin sinun suuriin käsiisi, näin pian!

Työn vuodet ovat tuoneet eteeni myös pieniä arkkuja. Olen kuitenkin huomannut, että suru on samankaltainen, olipa haudaan saatettava lapsi minkä ikäinen tahansa. Vaikkei surua tai sen määrää voi asettaa toisten mitattavaksi, olen nähnyt, että vanhempien askeleet arkun perässä ovat kaikkein raskaimmat. Lapsen iällä ei ole väliä. Hän on silti lapsi, oma lapsi.

Järjestys on silloin meidän ihmisten silmin katsottuna väärä – lasten kuuluu haudata omat vanhempansa, eikä vanhempien lapsiaan. Jumalan silmin katsottuna väärää järjestystä ei kuitenkaan ole olemassakaan. On vain aika, joka meille ennen syntymäämme annetaan. Kun tuo aika täyttyy, ihmisen elämä päättyy. Ei ole vajaaksi jäänyttä elämää, ei kesken katkennutta elämää. On vain aika, joka on tullut täyteen. Liekö tämä elämän kaikista läksyistä kaikkein vaikeimmin opittava asia? Niin luulen.

On inhimillistä, että me kapinoimme, tunnemme epäoikeudenmukaisuutta, katkeruutta ja vihaa. Jumala kestää meidän kysymyksemme, meidän kapinamme, itkumme ja huutomme. Hän kestää, sillä hän on Jumala. Jumalan sylissä on varaa kiukutella. Hän on luvannut pitää kiinni, eikä hän päästä irti.

Tämän pääsiäisen alla haluan kirjoittaa lohduksi sinulle, joka olet menettänyt lapsesi. Kristinuskon suuri sanoma Golgatan rististä, Jeesuksen kuolemasta, hautaamisesta ja ylösnousemuksesta on viesti toivosta: toivosta, että vielä kerran saat sulkea lapsesi syliisi. Rakkaus kantaa, yli ajan rajan.

Sanna Jukkola
kirkkoherra